Lt (jg) Sumner R. Davis, VB-4

Lt (jg) Sumner Davis ble også skutt ned av tysk AA-ild. Davis fløy en SBD Douglass stupbomber med DW McCarley ARM2c som skytter. Flyet ble truffet under et angrep på skipet «Rabat», som lå for anker utenfor Bodø havn. Davis droppet sin skadede SBD nær den lille øya Prestoya ved Helligværøyene. Han og McCarley klarte å blåse opp og klatre opp i en liten gummiflåte.

Flåten ble oppdaget av nordmennene Odd Karlsen og faren, som fisket i nærheten. De tok med seg Davis og McCarley hjem til seg. Odd Karlsen uttalte: *"Tyskerne hadde sett ulykken og hadde utkikksposter overalt - og også det faktum at vi var på små øyer vekk fra fastlandet - det var lite vi kunne gjøre."* Tyskerne lokaliserte snart amerikanerne og tok dem som krigsfanger.

I et brev til John Carey publisert i *USS Ranger (CV-4) News*, forteller Sumner Davis om sine erfaringer som krigsfange:

26. september 1993

Kjære John,

For en tid tilbake fortalte jeg deg at Knut Store, norsk flyger, sendte meg to bilder av Mac McCarley og meg, som noen hadde fotografert i Luftwaffe-arkivet i Koblenz, Tyskland. Jeg fikk endelig laget noen kopier og lagt ved disse.

Hvis du synes vi ser ut til å være litt bitre, var vi det! Jeg tror at disse ble tatt på Trondheim flystasjon, dagen etter at vi ble skutt ned. De fløy oss ned dit i et av de gamle JU-52-flyene. Tror vi fortsatt var i sjokk og ikke så glad for hele greia.... Men jeg er glad de ikke ble tatt 38 dager senere. Den kvelden ble vi satt i separate lysløse celler med ingenting annet enn sagstøv på det sementkalde gulvet. Våre 2 godt bevæpnede vakter tok oss med på et tog fra Trondheim til Oslo neste dag.

Det var bare starten på våre 38 dagers reise før vi ble sluppet ut i en permanent P.O.W.-leir. Den dårlige delen hater jeg å nevne - på slutten av den tiden var vi fortsatt i de samme antrekkene; og aldri lov til å ta en dusj. Du kan forestille deg tilstanden vår. De fraktet oss også med vanlig transport, med unntak av flyet til Trondheim, og 3-dagers reise med pakket vogn. Vi var i isolat i Trondheim i 10 dager, jeg antar ventet på transport til Tyskland. Hvem vet?

Mens jeg var der, fikk jeg en Luftwaffe-major tatt med opp til Kolmenkollen Skihytte, som de overtok til sitt hovedkvarter. Et sted! Vil du besøke det igjen mens du er i Norge. Piloten stilte meg mange spørsmål. Da jeg ga ham navn, rang og serienummer, smilte han bare. Han hadde spurt hvilket skip jeg var fra og hva som skjedde med den andre mannen i mannskapet mitt. Trodde tydeligvis jeg fløy en TBF. Han ba

meg se på et bilde på veggen. Jeg hadde lagt merke til et bilde av en transportør ... det ble tatt fra en veldig stor høyde, men jeg var ganske sikker på at jeg så de stablene av Ranger. Han navnga ikke Ranger, men sa at de fløy over Scapa Flow regelmessig og tok bilder.

Denne majoren var ingen forhørsleder. Han sa at han var sikker på at jeg kom fra den transportøren og bare snakket om USA. De fleste av de velutdannede offiserene jeg kom i kontakt med, snakket med bestemte britiske aksenter. Denne fyren snakket mer som en amerikaner. Han ville vite om jeg kjente New York City godt. Etter vår diskusjon kjente han [åpenbart] NYC bedre enn jeg, langt.

De 10 dagene i Oslo var rett på flyplassen, og jeg sjekket vinduet øverst på veggen for å se hvordan ME 109s kom tilbake fra oppdraget. Jeg tror det bare manglet en i den tiden.

Fra Oslo gikk vi med fraktebåt hele veien til Stettin ved Østersjøen. Vi hadde de samme 2 vaktene hele veien. Fra Stettin dro vi med tog til Berlin. Fra Berlin til Frankfort på Main. 20 dager med brød og vann, trusler og verbale overgrep i et stort avhørssenter i Ober Russel. Det var akkurat da tyskerne skjøt ned 60 til 80 B17 og B24. De skjøt også ned 15 til 30 RAF tunge bombefly om natten. De hadde hendene fulle med alle krigsfangene som kom inn.

Da jeg nærmet meg 20 dager etter truslene fra kapteinen eller admiralen de sendte ned fra Berlin, var jeg nesten overbevist om at han ikke tullet da han sa at det ville bli min permanente leir. Han hadde kommet inn 3 ganger for å snakke med meg, men han kom ikke langt. Han snakket ikke engelsk og måtte gjennom tolk. Jeg ble løslatt etter de 20 dagene, og da jeg kom til den midlertidige leiren på marshalling verftet var glad for å se Mac igjen. Vi hadde ikke mye tid sammen, fordi han skulle til en annen leir. Han visste ikke den gangen hvor; Jeg visste heller ikke hvor jeg skulle.

Den kvelden ble gruppen jeg skulle med ført til en kassevogn. Vi ble stuet inn, men hadde små benker å sitte på, 3 eller 4 til en benk. Du kunne se at Frankfort var på mållisten da vi kom til byen, så jeg håpet toget ville plukke opp vår lille bil og komme seg ut derfra. Virket som timene gikk, og ganske riktig, begynte luftangrepssirenene å jamre. Heldigvis var Frankfort marshalling yard lokkefuglmålet og hovedstyrken slått av for hovedmålet. Lokkefuglen slapp imidlertid nok bomber i hagen til å riste den lille bilen. Jeg var overrasket over at det fortsatt var på rett spor.

Det gikk ca 4 dager før vi kom til Barth nær Østersjøen igjen. Den dårlige delen var da de måtte holde oss for riktig tog, satte de oss i en annen marshalling verft. Vi hadde en annen spenning i Leipzig. Da den første bomben falt, sa den unge offiseren som hadde ansvaret for alle vaktene: "Kameratenes telefonkort."

Takk for brevene dine, John.

Vennlig hilsen
Dave

26. september 1993

Kjære John,

For en tid tilbake fortalte jeg deg at Knut Store, norsk flyger, sendte meg to bilder av Mac McCarley og meg, som noen hadde fotografert i Luftwaffe-arkivet i Koblenz, Tyskland. Jeg fikk endelig laget noen kopier og lagt ved disse.

Hvis du synes vi ser ut til å være litt bitre, var vi det! Jeg tror at disse ble tatt på Trondheim flystasjon, dagen etter at vi ble skutt ned. De fløy oss ned dit i et av de gamle JU-52-flyene. Tror vi fortsatt var i sjokk og ikke så glad for hele greia.... Men jeg er glad de ikke ble tatt 38 dager senere. Den kvelden ble vi satt i separate lysløse celler med ingenting annet enn sagstøv på det sementkalde gulvet. Våre 2 godt bevæpnede vakter tok oss med på et tog fra Trondheim til Oslo neste dag.

Det var bare starten på våre 38 dagers reise før vi ble sluppet ut i en permanent P.O.W.-leir. Den dårlige delen hater jeg å nevne - på slutten av den tiden var vi fortsatt i de samme antrekkene; og aldri lov til å ta en dusj. Du kan forestille deg tilstanden vår. De fraktet oss også med vanlig transport, med unntak av flyet til Trondheim, og 3-dagers reise med pakket vogn. Vi var i isolat i Trondheim i 10 dager, jeg antar ventet på transport til Tyskland. Hvem vet?

Mens jeg var der, fikk jeg en Luftwaffe-major tatt med opp til Kolmenkollen Skihytte, som de overtok til sitt hovedkvarter. Et sted! Vil du besøke det igjen mens du er i Norge. Piloten stilte meg mange spørsmål. Da jeg ga ham navn, rang og serienummer, smilte han bare. Han hadde spurt hvilket skip jeg var fra og hva som skjedde med den andre mannen i mannskapet mitt. Trodde tydeligvis jeg fløy en TBF. Han ba meg se på et bilde på veggen. Jeg hadde lagt merke til et bilde av en transportør ... det ble tatt fra en veldig stor høyde, men jeg var ganske sikker på at jeg så de stablene av Ranger. Han navnga ikke Ranger, men sa at de fløy over Scapa Flow regelmessig og tok bilder.

Denne majoren var ingen forhørsleder. Han sa at han var sikker på at jeg kom fra den transportøren og bare snakket om USA. De fleste av de velutdannede offiserene jeg kom i kontakt med, snakket med bestemte britiske aksenter. Denne fyren snakket mer som en amerikaner. Han ville vite om jeg kjente New York City godt. Etter vår diskusjon kjente han [åpenbart] NYC bedre enn jeg, langt.

De 10 dagene i Oslo var rett på flyplassen, og jeg sjekket vinduet øverst på veggen for å se hvordan ME 109s kom tilbake fra oppdraget. Jeg tror det bare manglet en i den tiden.

Fra Oslo gikk vi med fraktebåt hele veien til Stettin ved Østersjøen. Vi hadde de samme 2 vaktene hele veien. Fra Stettin dro vi med tog til Berlin.

Fra Berlin til Frankfort på Main. 20 dager med brød og vann, trusler og verbale overgrep i et stort avhørssenter i Ober Russel. Det var akkurat da tyskerne skjøt ned 60 til 80 B17 og B24. De skjøt også ned 15 til 30 RAF tunge bombefly om natten. De hadde hendene fulle med alle krigsfangene som kom inn.

Da jeg nærmet meg 20 dager etter truslene fra kapteinen eller admiralen de sendte ned fra Berlin, var jeg nesten overbevist om at han ikke tullet da han sa at det ville bli min permanente leir. Han hadde kommet inn 3 ganger for å snakke med meg, men han kom ikke langt. Han snakket ikke engelsk og måtte gjennom tolk. Jeg ble løslatt etter de 20 dagene, og da jeg kom til den midlertidige leiren på marshalling verftet var glad for å se Mac igjen. Vi hadde ikke mye tid sammen, fordi han skulle til en annen leir. Han visste ikke den gangen hvor; Jeg visste heller ikke hvor jeg skulle.

Den kvelden ble gruppen jeg skulle med ført til en kassevogn. Vi ble stuet inn, men hadde små benker å sitte på, 3 eller 4 til en benk. Du kunne se at Frankfort var på mållisten da vi kom til byen, så jeg håpet toget ville plukke opp vår lille bil og komme seg ut derfra. Virket som timene gikk, og ganske riktig, begynte luftangrepssirenene å jamre. Heldigvis var Frankfort marshalling yard lokkefuglmålet og hovedstyrken slått av for hovedmålet. Lokkefuglen slapp imidlertid nok bomber i hagen til å riste den lille bilen. Jeg var overrasket over at det fortsatt var på rett spor.

Det gikk ca 4 dager før vi kom til Barth nær Østersjøen igjen. Den dårlige delen var da de måtte holde oss for riktig tog, satte de oss i en annen marshalling verft. Vi hadde en annen spenning i Leipzig. Da den første bomben falt, sa den unge offiseren som hadde ansvaret for alle vaktene: "Kameratenes telefonkort."

Takk for brevene dine, John.

Vennlig hilsen
Dave